

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 26.marta 2021.godine
Br.ref.:RK 1736/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI62/20

Podnosilac

Gekos Sh.p.k

Ocena ustavnosti rešenja ADGJTHP. br. 4/20
Osnovnog suda u Prizrenu od 11. marta 2020. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Driton Shuku, direktor Gekosa Sh.p.k, sa sedištem u selu Laplje Selo, opština Gračanica, koga zastupa advokat Korab Bokshi iz opštine Đakovica (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja [ADGJTHP. br. 4/20] od 11. marta 2020. godine Osnovnog suda u Prizrenu (u daljem tekstu: osporena odluka).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom se navodi da su podnosiocu zahteva povređena prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 32. [Pravo na pravno sredstvo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4 člana 21 [Opšta načela], stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 21. aprila 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 19. maja 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka Nimani.
7. Dana 28. maja 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i, u skladu sa pravilom 32 Poslovnika, tražio od njega da popuni formular i podnese punomoćje za zastupanje pred Sudom.
8. Dana 10. juna 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo formular za podnošenje zahteva pred Sudom i relevantno punomoćje za zastupanje pred Sudom.
9. Dana 19. oktobra 2020. godine, kopija zahteva je dostavljena Osnovnom sudu u Prizrenu.
10. Dana 10. decembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo slučaj i odlučilo je da se isti odloži za razmatranje na nekoj od narednih sednica, sa zahtevom da se isti dopuni.

11. Dana 24. februara 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

12. Na osnovu spisa predmeta, proizilazi da se stvar odnosila na slučaj ometanja posedovanja u kome su strane bile podnosilac zahteva i treće lice Xh.Zh.
13. Dana 9. februara 2016. godine, Osnovni sud u Đakovici je, rešenjem [C. br. 335/11], usvojio tužbeni zahtev podnosioca „GEKOS“ Sh.P.K., utvrđujući da je zainteresovan strana Xh. Zh., dana 20.07.2011. godine ometao podnosioca zahteva u poslednjem činjeničnom stanju posedovanja i korišćenja prostora koji se nalaze u naselju Sefë u Đakovici [...], tako da je zastrašivanjem i pod pretnjom oružja uticao da se podnosiocu zahteva oduzme posed prostorija, stoga je zainteresovana strana Xh. Zh. obavezna da u roku od 48 časova po prijemu ovog rešenja vrati podnosiocu zahteva posed nad gore navedenim prostorijama i da se ubuduće uzdrži od takvog ili sličnog ometanja, pod pretnjom prinudnog izvršenja.
14. Dana 14. aprila 2016. godine, privatni izvršitelj Gj.R je izvršnim nalogom [P. br. 197/16] dozvolio izvršenje na osnovu izvršnog naslova–rešenja [C. br. 335/11] od 9. februara 2016. godine Osnovnog suda u Đakovici.
15. Dana 21. aprila 2016. godine, zainteresovana strana Xh. Zh je podnela prigovor protiv gore navedenog izvršnog naloga, zbog (i) povrede odredbi parničnog i izvršnog postupka; (ii) zbog pogrešnog ili nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja; i (iii) zbog pogrešne primene materijalnog prava.
16. Dana 5. maja 2016. godine, podnosilac zahteva je u svojstvu poverioca, podneo odgovor na prigovor, predlažući da se prigovor zainteresovane strane, odnosno dužnika, odbije, kao neosnovan.
17. Dana 20. septembra 2016. godine, Osnovni sud u Đakovici je, rešenjem [PPP. br. 90/2016]: (i) odbio, kao neosnovan, prigovor zainteresovane strane Xh.Zh., podnet protiv izvršnog naloga privatnog izvršitelja Gj.R. o dozvoli izvršenja [P. br. 197/2016] od 14. aprila 2016. godine; (ii) ostaje na snazi nalog privatnog izvršitelja Gj.R. o dozvoli izvršenja [P. br. 197/16] od 14. aprila 2016. godine; (iii) žalba protiv ovog rešenja ne zadržava postupak izvršenja, osim ako su date garancije za puni iznos zajma u skladu sa članom 78. [Garancije o žalbama protiv rešenja u vezi sa prigovorom na potražnju na osnovu verodostojnog dokumenta] Zakona br. 04/L-139 o Izvršnom Postupku (u daljem tekstu: ZIP).
18. Dana 3. oktobra 2016. godine, zainteresovana strana je uložila žalbu na gore navedeno rešenje, dok je 7. aprila 2017. godine Apelacioni sud rešenjem [Ac. br. 3959/2016] odbio, kao neosnovanu, žalbu dužnika Xh.Zh. i potvrdio rešenje [PPP. br. 90/2016] od 20. septembra 2016. godine Osnovnog suda u Đakovici.
19. Dana 26. jula 2019. godine, Privatni izvršitelj Gj. R. Je putem Zaključka [P. Br. 197/16] obavezao zainteresovanu stranu Xh. Zh. Da do 27. avgusta 2019. godine, oslobodi nepokretnu imovinu pod pretnjom prisilnog izvršenja.

20. Dana 26. avgusta 2019. godine, zainteresovana strana Xh.Zh. podnosi zahtev za isključivanje privatnog izvršitelja Gj.R., dok je 11. maja 2018. godine Osnovni sud u Đakovici rešenjem [PPP. br. 235/2019] odbio, kao nedozvoljen, zahtev dužnika Xh.Zh., kojim je tražio izuzeće (isključenje) privatnog izvršitelja Gj.R. da postupi po izvršnom nalogu [P. br. 197/2016] od 14. aprila 2016. godine. Vredi da se napomene da je zainteresovana strana Xh.R. isti zahtev za izuzeće privatnog izvršitelja Gj.R. podnela i 7. septembra 2017. godine, koji je Osnovni Sud u Rešenju [PPP. br. 47/2018] od 11. maja 2018. godine, odbacio kao neosnovan.
21. Neodređenog datuma, zainteresovana strana Xh. ZH. je podnela predlog za izricanje privremene mere bezbednosti, pošto je tužbenim zahtevom tražila poništavanje odluke Osnovnog suda u Đakovici, koja je postala pravosnažna i za koju je izvršni postupak bio u toku kod privatnog izvršitelja Gj.R.
22. Pošto se u jednom trenutku ovog slučaja uključio i sudija Osnovnog suda u Đakovici, g. D.H., Apelacioni sud u Prištini je, rešenjem [CN. br. 109/17] od 29. septembra 2017. godine, imenovao Osnovni sud u Prizrenu kao nadležni sud za razmatranje ovog slučaja.
23. Dana 13. novembra 2019. godine, Osnovni sud u Prizrenu je, rešenjem [C. br. 1330/17]: (i) usvojio, kao osnovan, predlog tužilaca Xh.Zh i R.Zh za izricanje privremene mere bezbednosti kojom se nalaže podnosiocu zahteva, Gekos sh.pk, sa vlasnikom Driton Shuku, tako da se nalaže privatnom izvršitelju Gj.R. iz Đakovice, da odmah obustavi postupak izvršenja [P. br. 197/16], i zabranjuju mu se bilo kakve radnje u izvršnom postupku radi održavanja postojećeg stanja, a to zabranom promene činjeničnog stanja u posedu i korišćenju prostorija; [...] (ii) Ova mera bezbednosti ostaje na snazi do meritorne odluke ovog pravnog pitanja ili dok sud ne odluči drugačije u vezi sa ovom merom.
24. Dana 2. marta 2020. godine, iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva na osnovu stava 3, člana 9. (Žalbe na disciplinske prekršaje sudija i tužilaca) Zakona br. 06/L - 057 o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, uložio žalbu predsedniku Osnovnog suda u Prizrenu protiv sudije Osnovnog suda u Prizrenu, E.S, u vezi sa izricanjem privremene mere bezbednosti preko rešenja [C. br. 1330/17] od 13. novembra 2019. Osnovnog suda u Prizrenu. Istu žalbu, podnosilac zahteva je uložio i pred Ombudsmanom, koja je prosleđena Osnovnom Sudu dana 6. marta 2020. godine.
25. Dana 11. marta 2020. godine, Osnovni sud u Prizrenu je, rešenjem [ADGJTHP. br. 4/20], odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za pokretanje disciplinskog postupka protiv sudije E. S. podnet Ombudsmanu u Prištini 2. marta 2020. godine.

Navodi podnosioca

26. Podnosilac zahteva navodi da je sudija E.S izvršila „presedan“ u sudskoj praksi izricanjem privremene mere preko rešenja [C. br. 1330/17] od 13. novembra 2019. godine Osnovnog suda u Prizrenu. Prema podnosiocu zahteva, neobjašnjivo je kako sud istog nivoa, naime Osnovni sud u Prizrenu, deluje

prema tužbi zainteresovane strane Xh. Zh. da poništi odluku Osnovnog suda u Đakovici i zabrani izvršenje konačne i izvršne sudske odluke.

27. Podnosilac zahteva takođe navodi da je podneo prigovor na rešenje [C. br. 1330/17], međutim, sudija proizvoljno nije postupila u skladu sa Zakonom o Parničnom Postupku (u daljem tekstu: ZPP), “*nije odredila sednicu u naredna tri dana*”.
28. Podnosilac zahteva takođe navodi da obrazloženje osporene odluke nije odgovorilo ni na jedan disciplinski navod. Na kraju, podnosilac zahteva ističe da mu se ovom odlukom takođe uskraćuje pravo na žalbu.
29. Konačno, podnosilac zahteva traži od Suda da (i) poništi rešenje [ADGJTHP. br. 4/20] od 11. marta 2020. godine Osnovnog suda u Prizrenu, i (ii) naloži Osnovnom sudu u Prizrenu da preduzme hitne mere u slučaju [C. br. 1330/17], nakon što je povređeno pravo na suđenje u razumnom roku.

Relevantne zakonske odredbe

Ustav Kosova

Član 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakome se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih nadležnosti.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
3. *Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloljetnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*

Član 32 [Pravo na pravno sredstvo]

Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način.

Zakon br. 06/L-057 o Disciplinskoj Odgovornosti Sudija i Tužilaca

Član 9

Žalbe na disciplinske prekršaje sudija i tužilaca

1. *Fizička i pravna lica mogu uložiti žalbu protiv sudije ili tužioca vezano za tvrdnju za disciplinski prekršaj kod sledećih organa vlasti (u daljem tekstu "nadležni organ"):*

1.1. predsednika Osnovnog Apelacionog suda u kojem sudija služi u pogledu tvrdnji za disciplinske prekršaje tog sudije;

[...]

3. Fizička i pravna lica mogu podneti žalbu protiv sudije ili tužioca ombudsmanu

[...]

6. Nadležni organ u skladu sa članom 9 stav 1, razmatra žalbu u roku od trideset (30) dana od dana prijema i postupa u skladu sa članom 12, stav 2, osim u slučaju kada utvrdi da je žalba očigledno neozbiljna, neosnovana, da se ne odnosi na neki disciplinski prekršaj ili je zastarela. O donetoj odluci, nadležni organ će odmah obavestiti lice koje je podnelo žalbu. Kopija odluke se dostavlja nadležnom savetu, a u situacijama koda je predviđeno stavom 3 ovog člana i ombudsmanu

Prihvatljivost zahteva

30. *Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, navedene Zakonom i dalje određene Poslovníkom.*
31. *U tom smislu, Sud se prvo poziva na stav 4, člana 21. [Opšta načela] i stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:*

Član 21

"[...]"

4. *Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.*

Član 113

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]"

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

32. *Sud se dalje poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:*

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48 [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...].

33. S tim u vezi, Sud primećuje da, u skladu sa članom 21.4 Ustava, podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede njegovih osnovnih prava i sloboda, koje se primenjuju na fizička i pravna lica. (vidi: slučajeve Suda, KI10/20, sa podnosiocem zahteva: *Regionalna kompanija za vodosnabdevanje „Hidroreggioni Jugor“ D.D. – Jedinica nova gora Prizren*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. oktobra 2020. godine, stav 35; slučaj KI41/09 sa podnosiocem zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).
34. Što se tiče ispunjavanja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [ADGJTHP. br. 4/20] od 11. marta 2020. godine Osnovnog suda u Prizrenu i iscrpeo je sva pravna sredstva koja su dostupna na osnovu zakona. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređene, u skladu sa članom 48. Zakona i podneo je zahtev u roku određenom u članu 49. Zakona tako.
35. Međutim, pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u stavu 2 pravila 39 (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika o Radu. Pravilo 39 (2) Poslovnika određuje kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući i kriterijum da zahtev nije očigledno neosnovan. Pravilo 39 (2) propisuje da:

Pravilo 39
(Kriterijum o prihvatljivosti)

“ (2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

36. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na odgovarajuće navode podnosioca zahteva, u čijoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovana Ustavom.
37. S tim u vezi, Sud prvenstveno podseća da podnosilac zahteva navodi da je Osnovni Sud u Rešenju [ADGJTHP. Br. 4/20] od 11. Marta 2020. Godine, povredio njegova prava koja su zagarantovana članovima 31 i 32 Ustava.
38. Sledstveno tome, Sud primećuje da se, u suštini, podnosilac zahteva žali da je u njegovom slučaju redovni sud povredio njegova prava koja su zagarantovana (i) u članu 31 Ustava, zato što nije pravično utvrdio činjenično stanje, u vezi sa iniciranjem disciplinskog postupka za sudiju E.S., koja je usvojila kao osnovan predlog zainteresovane strane Xh. ZH. o uvođenju privremene mere bezbednosti radi obustave postupka izvršenja [P.br. 197/16]; i (ii) osporena odluka mu osporava pravo na žalbu u suprotnosti sa članom 32 Ustava.
39. U vezi sa gore navedenim tvrdnjama, Sud smatra da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovama zakonitosti. U kontekstu ove kategorije zahteva, Sud naglašava da je on, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali uzimajući u obzir i njegove karakteristike, koje su utvrđene u EKLJP (vidi u ovom kontekstu, objašnjenje u Praktičnom vodiču ESLJP-a od 30. aprila 2019. godine kroz uslove prihvatljivosti; deo I. Neprihvatljivost na temelju merituma; A. Očigledno neosnovana; 2. "Četvrta instanca", stavovi 262 i 263), kao i načela subsidijarnosti i doktrine četvrte instance, dosledno isticao razliku između "ustavnosti" i "zakonitosti" i potvrdio da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu, koje je navodno izvršio redovan sud, osim i u meri u kojoj su se takvim greškama mogla povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom i/ili EKLJP-om (vidi, u ovom kontekstu, između ostalog, slučajeve Suda: KI139/19, podnosilac *Riad Bejtullahu*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. decembra 2020. godine, stav 56; KLI179/18, podnosilac *Belgjyzar Latifi*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. jula 2020. godine, stav 68; KI56/17, podnositeljka *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35; i KI154/17 i KIO5/18, podnosioci *Basri Deva*, *Afordita Deva* i *Društvo sa ograničenom odgovornošću "Barbas"*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta 2019. godine, stav 60).
40. Sud je takođe dosledno ukazivao da nije uloga ovog Suda da preispituje zaključke redovnih sudova u vezi sa činjenicnim stanjem i primenom materijalnog prava i da on ne može da ocenjuje činjenice na osnovu kojih je jedan redovni sud doneo ovu, umesto one odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud "četvrtog stepena", što bi dovelo do prekoračenja ograničenja koja su postavljena u njegovoj nadležnosti (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i tu korišćene reference; i vidi, takođe, slučajeve Suda KI139/19, citiran u tekstu iznad, stav 58, i KI154/17 i KIO5/18, citiran u tekstu iznad, stav 61)

41. Sud, ipak, naglašava da sudska praksa ESLJP-a i Suda takode utvrđuju i okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. Kao što je napred navedeno, dok redovni sudovi imaju primarni zadatak da reše probleme oko tumačenja primenljivog zakona, uloga Suda je da se uveri ili proveru da efekti ovog tumačenja budu kompatibilni sa Ustavom i EKLJP-om (vidi predmet ESLJP-a *Miragall Escolano i drugi protiv Španije*, presuda od 25. maja 2000. godine, stavovi 33-39; i vidi, takođe, slučaj Suda KI154/17 i KI05/18, citiran u tekstu iznad, stav 63). U principu, takav izuzetak je povezan sa slučajevima za koje se ispostavilo da su očigledno proizvoljni, uključujući one u kojima je sud "primenio zakon na očigledno pogrešan način" u konkretnom predmetu i koji je mogao rezultirati "proizvoljnim" ili "očigledno nerazumnim" zaključcima za dotičnog podnosioca (za detaljnije objašnjenje o konceptu "primene zakona na očigledno pogrešan način", vidi, između ostalog, slučaj Suda KI154/17 i 05/18, citiran u tekstu iznad, stavovi 60 do 65 i tu korišćene reference).
42. Sud podseća da se ovi navodi podnosioca zahteva odnose na oblast zakonitosti i kao takvi ne spadaju u jurisdikciju Suda i shodno tome, u principu, Sud ih ne može razmatrati. (vidi slučajeve Suda: KI101/19, podnosilac *Ljubiša Trajković*, rešenje o neprihvatljivosti od 4. decembra 2020. godine, stav 43; KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35).
43. U okolnostima ovog konkretnog slučaja a u vezi sa glavnom tvrdnjom podnosioca zahteva, odnosno tvrdnjom o pogrešno utvrđenim činjenicama koje se tiču iniciranja disciplinskog postupka za sudiju E.S., Osnovni sud je naglasio sledeće:

U vezi sa tvrdnjama žalbene strane, predsednik suda je vodio preliminarnu istragu, uvideo je spise predmeta, C.br. 1330/17 kao i tražio je informaciju od sudije E. S. i nakon što je analizirao sve spise i žalbu, utvrdio je da: Zahtev je neosnovan [...] Uvidom u spis predmeta C.br. 1330/17 utvrđeno je da je sud zakazao tri puta slučaj za razmatranje, poslednji put dana 12.11.2019. godine, kada je odlučeno o privremenoj meri obezbeđenja, na toj sednici nije učestvovao predstavnik tuženog iako je bio pozvan na pravilan način. Prema istoj sudiji, predstavnik tuženog je podneo zahtev za izuzeće od odlučivanja slučaja, obrazloženjem da je sudija jednostran, ali predsednik suda je rešenjem IV.GJ.br. 1/20 od 09.01.2020. godine, odbio zahtev kao neosnovan. Predsednik suda je procenio da u konkretnom slučaju nema namernog odlaganja postupka, nije primećeno da je sudija jednostran ili postupa sa tendencijom i da su sudije prilikom odlučivanja o pitanjima na osnovu zakona nezavisni kao i činjenica kako je odlučio, nije u nadležnosti predsednika suda da interveniše u nezavisnost odlučivanja, već eventualne greške isprave na osnovu redovnih pravnih lekova, koje je strana, na osnovu zakona imala pristupa [...] u suprotnom će se smatrati mešanje u nezavisnost odlučivanja na Sudu.

Takođe, na osnovu Zakona parničnog postupka i to član 304. tačka 1, privremena mera obezbeđenja se može predlagati pre pokretanja i tokom vođenja sudskog postupka kao i posle njegovog završetka, dok se izvršenje

potpuno ne završi i prema oceni suda, tuženi u izvršnom postupku je zakasnio zastarelošću zahteva za izvršenje u roku od 30 dana u smislu odredbe člana 482. Zakona o parničnom postupku i da ova je odredba imperativnog karaktera o čemu se sud stara po službenoj dužnosti.

44. Stoga, uzimajući u obzir navode koje je izneo podnosilac zahteva i činjenice koje je predstavio, kao i gore razrađena obrazloženja redovnih sudova, Sud smatra da podnosilac zahteva ne dokazuje i ne potkrepljuje u dovoljnoj meri svoj navod da su redovni sudovi "primenili zakon na očigledno pogrešan način" što je rezultiralo "proizvoljnim" ili "očigledno nerazumnim zaključcima" za podnosioca zahteva, a shodno tome i njegovi navodi o pogrešnom utvrđivanju činjenica i pogrešnom tumačenju i primeni važećeg zakona u vezi sa iniciranjem disciplinskog postupka za sudiju E.S. se kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju "četvrtog stepena" i kao takvi odražavaju navode na nivou "zakonitosti" i nisu argumentovani na nivou "ustavnosti" (vidi slučaj Suda KI139/19, citirano iznad, stav 70).
45. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe tvrdi da je u okolnostima ovog konkretnog slučaja, osporeno rešenje doneto uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda koje su zagarantovane članom 32 Ustava, zato što mu je osporeno pravo na žalbu.
46. Pre svega, Sud želi da naglasi odredbe člana 32 Ustava gde se propisuje da:

Član 32 [Pravo na pravno sredstvo]

Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način.

47. Sud naglašava da se realizacija ovog prava, uključujući i osnove za korišćenje istog, reguliše zakonom. Ovaj član dopunjuje i čita se u vezi i sa članom 13 (Pravo na efektivni pravni lek) EKLjP-a, kao i sa odgovarajućom sudskom praksom Suda i ESLjP-a.
48. Samim tim, član 13 EKLjP traži da kada neka osoba ima argumentovani navod da je bila žrtva povreda prava koja su propisana u Konvenciji, u tim okolnostima to treba da bude jedan pravni lek pred nekim nacionalnim „organom“ da bi se odlučilo o njegovom zahtevu; i ukoliko je pogodno, da dobije odštetu (vidi slučaj ESLjP-a: *Klass i drugi protiv Nemačke*, Presuda od 6. septembra 1978. godine, stav 64; *Silver i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, Presuda od 25. marta 1983. godine, stav 113; *Leander protiv Švedske*, Presuda od 26. marta 1987. godine, stav 77 (a)).
49. Međutim, ESLjP je naglasio da se član 13 ne može tumačiti kao da traži neki pravni lek u domaćem zakonodavstvu u vezi sa svakom navodnom žalbom koju neki pojedinac može imati, bez obzira koliko ili ne ta njegova žalba može biti meritorna; žalba i navod trebaju biti „argumentovani“ što se tiče EKLjP-a (vidi slučaj ESLjP-a: *Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, Presuda od 27.

aprila 1988. godine, stav 52; *Maurice protiv Francuske*, Presuda od 6. oktobra 2005. godine, stav 106).

50. Na osnovu gore navedenih principa, Sud utvrđuje da navod podnosioca zahteva nije argumentovan, zato što Zakon o Disciplinskoj odgovornosti Sudija i Tužilaca, ne predviđa pravo na žalbu u slučajevima kada se od strane nadležnog organa (u ovom slučaju Predsednika Osnovnog Suda) odluči da žalba nije osnovana i da se ista ne tiče nekog disciplinskog prekršaja sudije. Na kraju, pravo korišćenja pravnih sredstava u osporavanju osporene Odluke nije propisano zakonom.
51. Dakle, u ovim okolnostima, a na osnovu gore navedenog i uzimajući u obzir tvrdnje navedene od strane podnosioca zahteva kao i činjenice koje je isti predstavio, Sud, oslanjajući se i na standarde postavljene u svojoj sudskoj praksi kao i u sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoje tvrdnje o povredi njegovih osnovnih prava i sloboda koje su zagarantovane Ustavom.
52. Kao zaljučak, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i treba se proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu.

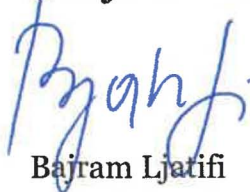
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu sa članom 113. 1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 24. Februara 2021. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ova rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatifi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi